

MICHAEL CONNELLY

HARRY BOSCH — A NYOMOZÓ 1.

Edgar-díjas
bestseller.
A nagy sikerű
tv-sorozat
regényalapja.

SÖTÉT VISSZHANG

Grand
Selection

**MICHAEL
CONNELLY**

**SÖTÉT
VISSZHANG**

HARRY BOSCH — A NYOMOZÓ 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

W. Michael Connellynek
és Mary McEvoy Connellynek

1. RÉSZ

Május 20., vasárnap

A FIÚ NEM LÁTOTT A SÖTÉT BEN, DE NEM IS VOLT RÁ SZÜKSÉGE. A sok gyakorlásnak köszönhetően, tapasztalatból tudta, hogy minden rendben. Sima ügy. Finom, simító mozdulatokat végzett a karjával, miközben óvatosan forgatta a csuklóját. Egy pillanatra sem állt meg. Egyszer sem ment ki a vonalból. Gyönyörűen csinálta.

Hallotta, ahogy szisszenve szökik a levegő, és érezte, ahogy ürül a flakon. Ezek megnyugtatták. A szagtól eszébe jutott a zokni a zsebében, és arra gondolt, hogy jó lenne betépní. *Majd utána*, döntötte el. Most nem akarta abbahagyni. Addig nem, amíg egyetlen folyamatos mozdulattal be nem fejezte.

Ám amikor egy motor zaja túlharsogta a festékszórót, mégis abbahagyta. Körülnézett, de a víztározó felszínén tükröződő ezüstös holdon és a gát közepén álló fészert megvilágító tompa izzón kívül más fényt nem látott.

A hang viszont nem hazudott. Kocsi közeledett. A fiú furgonra tippelt. Majd mintha murván megcsikorduló abroncsok zaját hallotta volna a víztározót körülvevő útról. Egyre közelebből. *Hajnal*

három óra, és valaki jön. De miért? A fiú felegyenesedett, és a kerítésen keresztül a víz felé hajította a festékszóró flakont. Hallotta, ahogy csörrenve landol a bokorban. Elvétette. Elővette a zsebéből a zoknit, és gyorsan beleszippantott egy kis bátorságért. Beledugta az orrát a zokniba, és mélyen belelegezte a festék szagát. Előre-hátra hintázott a sarkán, miközben önkéntelenül megremegett a szemhéja, aztán a zoknit is áthajította a kerítésen.

Felállította a motorbiciklijét, és áttolta az úton hátra, a nagyra nőtt fűbe, a hegyoldalban lévő kefevirágbokrokhoz meg fenyőfákhoz. Jó rejtekhelynek gondolta, onnan láthatta, mi történik. Egyre közelebbről hallotta a motort. A fiú biztos volt benne, hogy már csak néhány másodpercre van tőle, de nem látta a lámpák fényét. Ettől összezavarodott, de túl késő volt elmenekülni.

Lefektette a motorbiciklit a magas, barna fűbe, és a kezével megállította a pörgő elülső kereket. Levetette magát a földre, és várta azt, aki és ami közeledett.

Harry Bosch hallotta, hogy a helikopter ott köröz valahol a magasban, a sötétség fölött. *Miért nem száll le? Miért nem hoz segítséget?* Harry egy füstös, sötét alagútban haladt, lassan lemerülő akkumulátorral. Minden megtett méterrel halványabb lett az elemlámpa fénye. Segítségre volt szüksége. Gyorsítania kellett. El kellett érnie az alagút végét, mielőtt kialszik a fény, különben itt marad egyedül a koromsötétben. Hallotta, hogy a helikopter megtesz még egy kört. *Miért nem száll le?* Hol marad a segítség, amire szüksége lenne? Amikor megint távolodott a rotor hangja, eluralkodott Harryn a rettegés. Még gyorsabban kúszott, nem kímélve véresre horzsolta térdét. Egyik kezével felemelte a pislákoló lámpát, a másikkal pedig a földet tapogatta, hogy az egyensúlyát megtartsa. Nem nézett hátra. Úgy tudta,

hogy az ellenség mögötte van, a fekete ködfátyolban. Nem látszik, de ott van. És egyre közeledik.

Megcsörrent a telefon a konyhában. Bosch azonnal felébredt. Számolta, hányat csörög, hátha lemaradt az első kettőről, hátha bekapcsolva hagyta az üzenetrögzítőt.

Egyik sem. A rögzítő nem fogadta a hívást, a csörgés pedig nem maradt abba a szükséges nyolcnál. Bosch önkéntelenül eltűnődött rajta, hogy ez a szokás vajon honnan ered. Miért nem hat csörgés? Vagy tíz? Megdörzsölte a szemét, és körbenézett. Megint a nappaliban gubbasztott, a szerény bútorzat középpontjául szolgáló puha fotelben. Úgy gondolt rá, mint az őrhelyére. Az elnevezés viszont nem állta meg a helyét, mert gyakran aludt itt, olyankor is, ha éppen nem volt ügyeletes.

Reggeli fény szűrődött be a függöny résén, és rávetült a csiszolt fenyőparkettára. Bosch nézte, ahogy a porszemek lustán lebegnek az üveg tolaajtónál bekúszó fényben. A mellette lévő asztalon égett a lámpa, a falnál lévő televízió pedig nagyon halkán a vasárnap reggeli istentiszteletet közvetítette. Az asztalon lévő tárgyak álmatlanságról árulkodtak: kártyalapok, magazinok és puha fedeles misztikus regények, utóbbiak alig érintve, félredobva heverték. Egy elnyűtt doboz cigaretta és három üres sörösüveg is volt az asztalon, különböző márkájúak, amiket hatosával szoktak csomagolni. Bosch teljesen fel volt öltözve, még egy gyűrött nyakkendő is lógott a nyakában, ezüsttűvel a fehér ingéhez tűzve.

Az övéhez nyúlt, aztán hátul a derekához. Várt, majd azonnal elhallgattatta az idegesítő csipogást, amikor megszólalt a személyhívó. Levette az övéről, hogy megnézze a számot. Nem lepődött meg. Fel-tápáskodott a székből, nyújtózott egyet, és megropogtatta a nyakát meg a hátát. Kiment a konyhába. A telefon ott volt a pulton.

Elővette a noteszt a zakója zsebéből, beleírta, hogy „vasárnap 08:53”, aztán tárcsázott. Két csengetés után szóltak bele.

– Los Angeles-i Rendőrkapitányság, Hollywoodi Őrs. Itt Pelch felügyelő beszél, miben segíthetek?

– Valaki meg is halhat, mire ebben a tempóban végére érünk a dolgoknak – felelte Bosch. – Hadd beszéljek az ügyeletes tiszttel!

Bosch talált egy bontatlan doboz cigarettát a konyhaszekrényben, és rágyújtott az aznapi elsőre. Kiöblítette a port a pohárból, megtöltötte csapvízzel, aztán kivett két aszpirint egy műanyag dobozból, ami szintén a konyhaszekrényben volt. Éppen a másodikat nyelte le, amikor egy Crowley nevű tiszt végre felvette.

– Mi az, épp templomban vagy? Kerestelek otthon. Semmi válasz.

– Crowley, van valamid számomra?

– Nézd, tudom, hogy tegnap este kiküldtünk arra a tévés dologra. De még mindig szolgálatban vagytok. Te és a társad. Egész hétvégén. Ami azt jelenti, hogy tiétek a hulla, amit a Lake Hollywood-nál találtunk. Odafele egy csatornában. A Mulholland-gát felé vezető bekötő úton. Tudod, merre van?

– Ismerem a helyet. Mit tudunk még?

– Kint van egy járőr-kocsi. Orvosszakértő, különleges egység értesítve. Az embereim nem tudják, mit találtak, azon kívül, hogy hullát. Ami úgy tíz méter mélyen bent van a csővezetékben. Nem akarunk addig behatolni, nehogy feldúlják az esetleges tetthelyet, érted? Csipogtam a társadnak, de ő nem hívott vissza. Nem is vette fel a telefont. Azt hittem, együtt vagytok, vagy ilyesmi. Aztán eszembe jutott, hogy áh, biztos nem az eseted. És te sem az övé.

– Majd én összeszedem. De ha nem mentetek be, akkor honnan tudjátok, hogy hulla, és nem csak alszik a fickó?

– Ja, hát egy kicsit azért bementünk, és megpiszkáltuk az ürgét egy bottal vagy ilyesmivel. Merev, mint farok a lagziban.

– Nem akartátok feldúlni a helyszínt, de bementetek megbökdösni a hullát egy bottal. Ez fantasztikus. Még azelőtt vetted fel az embereidet, hogy a munkához diploma kellett, vagy mi?

– Jaj, Bosch! Hívtak bennünket, hát kimentünk megnézni. Ennyi, oké? Azt akarod, hogy az összes holttestes riasztást egyből továbbítsuk a gyilkossági csoportnak kivizsgálásra? Egy hét alatt megkattannátok, ember...

Bosch elnyomta a cigit a rozsdamentes acél mosogatóban, aztán kinézett a konyhaablakon. A hegyoldalon végigpillantva látta, ahogy egy turistákat szállító vonat halad a Universal Filmstúdió hatalmas bézs színű épületei között. Az egyik háztömb oldala égbékre volt festve fehér bárányszerű felhőkkel. Ez a Los Angelesben játszódó külső jelenetekhez kellett azokban az időkben, amikor a város szürkéllett a szmogtól.

– Hogyan jött a hívás? – kérdezte Bosch.

– Névtelenül a 911-re. Kicsivel hajnali négy után. A diszpécser azt mondta, hogy egy utcai telefonfülkéből. Valaki arrafelé baszakodott, és megtalálta a *cuccot* a csővezetékben. Azt nem mondta, hogy mi az. Annyit mondott, hogy van ott valami, és kész. Megvan a hangfelvétel a központban.

Bosch érezte, hogy elfutja a méreg. Kivette a szekrényből az aszpirines dobozt, és zsebre vágta. A hajnal négy után érkezett híváson tűnődve kinyitotta a hűtőt, lehajolt és belenézett. Nem talált benne semmi érdekeset. Az órájára pillantott.

– Crowley, ha hajnal négykor értesítettek minket, miért csak most, öt órával később keresel?

– Figyelj, Bosch! Egy névtelen hívás volt. Ennyi. A diszpécser azt mondta, hogy csak egy kölyök. Nem fogom az éjszaka közepén egyik emberemet sem beküldeni egy csővezetékbe egy ilyen infó miatt. Po-én is lehetett volna. Csapda is. Bármilyen, az isten áldjon meg! Megvártam, amíg kivilágosodik, és lelassulnak a dolgok. A műszak végén küldtem fel az egyik fiút. Mellesleg, ha már a műszak végéről van szó, én elhúztam a csíkot. Arra vártam, hogy értesítsenek, utána meg értesítselek téged. Még valami?

Boschnak beugrott, hogy meg kéne kérdezni, feltűnt-e Crowley-nak, hogy reggel nyolckor ugyanolyan sötét van a csővezetékben, mint hajnal négykor, de végül elengedte a dolgot. Mi értelme lett volna?

– Még valami? – ismételte Crowley.

Boschnak nem jutott eszébe semmi, Crowley viszont kihasználta az alkalmat a szólásra.

– Valószínű, hogy csak egy drogos, aki kinyírta magát, Harry. Nem igazi 108-as ügy. Vannak ilyenek. Bakker, emlékszel arra, amelyiket ugyanebből a csővezetékből húztuk ki tavaly? Ja, az akkor volt, még mielőtt idejöttél Hollywoodba... Na, mindegy, annyi, hogy valami fickó bement ugyanabba a csőbe, mert folyton ott szunyálnak az alkalmi csövesek, aztán túllőtte magát cuccal, és kész. Kampec. Mondjuk, a múltkorit nem találtuk meg ilyen hamar, úgyhogy néhány nap alatt megsült ott a nagy melegben. Mint valami pulykakakas. Csak nem volt olyan jó az illata.

Crowley elnevette magát a viccén. Bosch nem nevetett. Az ügyeletes tiszt folytatta.

– Amikor kihúztuk a fickót, még ott volt a tű a karjában. Ugyanez lehet a szitu. Szar meló, pitiáner ügy. Kimész oda, délre hazaérsz, alszol egyet, és még simán kiérsz a Dodgers-meccsre. Jövő hétvégén meg valaki más lesz abban a csőben. És nem te fogsz ügyelni. És az

háromnapos hétvége. Az Emlékezet Napja! Úgyhogy tegyél nekem egy szívességet, és menj, nézd meg, mit találtak!

Bosch egy pillanatra eltöprengett, és már majdnem letette a telefont.

– Crowley, hogy érted, hogy azt a másikat nem találtátok meg ilyen hamar? Miből gondolod, hogy a mostanit hamar találtuk meg?

– Kint vannak az embereim, és azt mondják, hogy csak egy kis hűgyszagot éreznek, semmi mást. Biztosan friss a hulla.

– Mondd meg az embereidnek, hogy tizenöt percen belül ott legyenek! És azt is mondd nekik, hogy ne csesszék el még jobban a helyszínt!

– De...

Bosch tudta, hogy Crowley megvédi a munkatársait, úgyhogy inkább letette, nehogy végig kelljen hallgatnia. Rágyújtott még egy cigarettára, aztán a bejárati ajtóhoz ment, és behozta a *Times*-t a lépcsőről. Kihajtogatta a kilónyi vasárnapi újságot a konyhapultra, és közben elmerengett, vajon hány fa pusztult el érte. Megkereste az ingatlan mellékletet, és addig lapozgatta, amíg meg nem találta a Valley Pride Ingatlan óriási hirdetését. Végighúzza az ujját az eladó házak listáján. Annál a címnél állt meg, ahol azt a leírást olvasta, hogy: „*Hívja Jerry!*” Tárcsázta a megadott számot.

– Valley Pride Ingatlan, miben segíthetek?

– Jerry Edgarral szeretnék beszélni.

Beletelt néhány másodpercbe és híváskapcsolgatásba, mielőtt a túldoldalon megint beleszóltak.

– Jó napot, Jerry vagyok. Miben segíthetek?

– Jed, megint riasztást kaptunk. Fentről a Mulholland-gátról. És nincs nálad a személyhívód.

– Francba! – vágta rá Edgar, aztán elhallgatott.

Bosch szinte hallotta, ahogy a társa arra gondol: „Ma három lakást is meg kell mutatnom.” A csend hosszabbra nyúlt, Bosch pedig látta maga előtt Edgart, hogy a 900 dolláros öltönyében és a homlokát vadul ráncolva áll a vonal másik végén.

– Miért hívtak?

Bosch elmondta azt a keveset, amit tudott.

– Ha szeretnéd, elintézem egyedül. Megcsinálom – tette hozzá. – Ha bármilyen 98-as dolog felmerül, azt is simán elintézem. Mondom nekik, hogy tiéd a tévés cucc, enyém meg a hulla a csővezetékben.

– Tudom, hogy megcsinálnád egyedül, de már indulok is, nem probléma. Csak előbb még keresek valakit, aki fedezi a seggemet.

Megbeszélték, hogy a helyszínen találkoznak. Bosch letette. Bekapcsolta az üzenetrögzítőt, aztán kivett két doboz cigit a konyhaszekrényből, és berakta a zakózsebébe. A másik szekrényből előszedte a műanyag pisztolytáskát, amiben a fegyverét tartotta, egy 9 mm-es selyemfényű rozsdamentes acél Smith & Wessont, benne nyolc sorozatra való XTP tölténnyel. Eszébe jutott a hirdetés, amit egy rendőrségi magazinban látott egyszer. Extrém célteljesítmény. Olyan töltény, aminek másfélszeresére nő a szélessége becsapódáskor, hogy a lehető legnagyobb mélységre hatoljon be és a maximális sebcsatornát vágja a testbe. Akárki fogalmazta is meg, igazat írt. Bosch tavaly hat méterről egyetlen lövéssel megölt vele valakit. A töltény a jobb hónaljnál ment be, és a bal mellbimbónál jött ki, menet közben szétroncsolva a szívet és a tüdőt. XTP. Maximális sebcsatorna. Felcsíptette a pisztolytáskát jobb oldalt az övére, hogy ha kell, bal kézzel maga előtt átnyúlva, azonnal előkaphassa.

Bement a fürdőszobába, és fogkrém nélkül mosott fogat, mert elfogyott, és elfelejtett elmenni a boltba. Vizes fésűvel végigfutott a haján, és hosszasan belenézett a vörös karikákkal körülvett negyvenéves

szemébe. Aztán szemügyre vette az ősz hajszájakat, amik szép lassan átvették a barnák helyét a göndör tincsek között. Már a bajusza is őszült, szürke szálakat látott a mosdóban borotválkozásakor. Megérintette az állát, és úgy döntött, hogy most nem borotválkozik. Úgy lépett ki a házból, hogy még a nyakkendőjét sem cserélte le. Tudta, hogy azt nem fogja érdekelni, akivel dolga lesz.

Bosch keresett egy galambpotyadék nélküli parkolóhelyet, és a Mulholland-gát tetején végigfutó korlátra könyökölt. Cigaretta lógott a szájából. A hegyek között odalent elterülő városra nézett. Lőporszürke volt az égbolt, a szmog méretre szabott takaróként fedte Hollywoodot. Csak néhány belvárosi felhőkarcoló hatolt át a mérgefgöngyön, a többi a takaró alatt maradt. Úgy festett, mint egy szellemváros.

Enyhe vegyszerszag terjengett a langyos fuvallatban. Bosch hamar felismerte. Malathion. Hallotta a rádióban, hogy a gyümölcslégyirtó helikopterek Észak-Hollywood fölött jártak az éjjel, végig a Cahuenga-szorosnál. Eszébe jutott róla az álma a helikopterrel, amelyik nem szállt le.

A háta mögött ott volt a hollywoodi víztározó kékeszöld tükre. Hatvanmillió gallonnyi ivóvizet tárolt a hősiesen helytálló régi gát mögött két hegy között. A partot csaknem kétméternyi berepedezett föld szegélyezte, ami elárulta, hogy ez már a negyedik aszályos év Los Angelesben. A víztározó túlfelén három méter magas szögesdrót kerítés magasodott, ami az egész partvonalat védte. Bosch jól megnézte ezt a kerítést, amikor először látta, és eltöprengett rajta, hogy vajon az embereket kell-e védeni a víztől, vagy a vizet az emberektől.

Bosch kék overallt viselt a gyűrött öltönye fölött. Átizzadta a hónalját, a hátán pedig mindkét réteg ruhát. Vizes volt a haja, és lekókad

a bajusza. Bent volt a csővezetékben. Érezte, ahogy a Santa Ana-i szellő finom, langyos érintésével megszáritja a tarkóján a verejtéket. Idén korán kezdődött a meleg.

Harry nem volt valami nagydarab. Százhetvenvalahány centire nőtt, vékony testalkattal. Az újságban azt a jelzőt használták rá, hogy szálkás. Az overall alatt megbúvó izmai olyanok voltak, mint a damilszálak, amiknek az erejét leplezi a méret. Barnásfekete szemében ritkán tükröződött szándék vagy érzelem.

A csővezeték a föld alatt futott, nagyjából negyvenöt méter hosszan a víztározóhoz vezető bekötőút mentén. Kívül-belül rozsdás volt, és tulajdonképpen üres is, leszámítva a vendégeket, akik menedéknek használták olykor a belsejét, vagy graffitifelületnek a külsejét. Bosch nem is tudta, mire szolgál, amíg a víztározó gondnoka magától meg nem osztotta vele az információt. A csővezeték sártörő volt. A gondnok elmondta, hogy a nagy esőzésektől meglazul a föld, aminek következtében sár gördülne le a hegyoldalról, egyenesen bele a víztározóba. A kilencven centi átmérőjű cső – ami ki tudja, milyen építési munkából vagy mutyizásból maradt vissza – oda került, ahová a sárfolyamot várták, így a víztározó legfőbb és kizárólagos védelmére szolgált. A csövet másfél centi vastag acélsodrony tartotta a helyén, ami köré fonódott és az alatta lévő betonba futott.

Bosch azelőtt vette fel az overallt, hogy bemászott a csőbe. Az volt ráírva a hátára fehér betűkkel, hogy LAPD. Los Angeles-i Rendőrkapitányság. Amikor kivette a csomagtartóból, és belebújt, rájött, hogy valószínűleg tisztább, mint az öltönye, amit meg akart védeni vele. De azért felvette, mert mindig fel szokta venni. Módszeres, tradicionális, babonás nyomozó volt.

A poshadt szagú, szűkös hengerben mászva, elemlámpával a kezében érezte, hogy összeszorul a torka és felgyorsul a szívverése. Ismerős

üresség markolt a zsigereibe. Félelem. De felkapcsolta a lámpát, mire a sötétség a kellemetlen érzésekkel együtt eltűnt, így hozzáláthatott a munkához.

Most a gáton állva cigarettázott és mindenfélén gondolkodott. Crowley, az ügyeletes tiszt igazat mondott: a csőben lévő férfi kétségkívül halott volt. De Crowley egyúttal tévedett is, mert az eset nem ígérkezett könnyűnek. Harry nem fog hazaérni délutánra, hogy szundikáljon egyet vagy meghallgassa a Dodgers-meccs közvetítését a rádióban. Valami nem stimmelt a dologgal. Még három méterre sem volt a csőben, amikor már tudta ezt.

Semmi nyomot nem talált a csőben. Legalábbis használható nyomokat nem. A cső alját porrá száradt narancsszínű sár borította vattapamacsokkal, használt fecskendőkkel és újságpapírból vetett ággal – a hajléktalan drogosok szemete. Bosch mindent szemügyre vett az elemlámpa fényénél, és lassan elindult a holttest felé. Felismerhető lábnyomát nem látta a halott férfinak, aki fejfelé előre feküdt a csőben. Ez így nem volt rendjén. Ha a pasas magától mászott be, arra utalnia kellett volna valami jelnek. Ha bevonszolták, arra is. De semmi sem utalt egyik eshetőségre sem, és ez a hiány csak az első volt azon dolgok listáján, amik zavarták Boscht.

A holttesthez érve meglátta, hogy a férfi fekete személyzeti egyeninge fel van húzva a fejére, a két karja pedig beleszavarodva. Bosch elég hullát látott már ahhoz, hogy tudja: semmi sem lehetetlen az utolsó pillanatokban. Dolgozott már olyan öngyilkosságon, amelyiknél egy férfi fejbe lőtte magát, aztán nadrágot cserélt, valószínűleg azért, mert nem akarta, hogy ürülékben úszva találják meg a maradványait. Ez az ing és a karok helyzete azonban nem tűnt elfogadhatónak Harry számára. Leginkább úgy nézett ki, mintha valaki az inggallérjánál fogva vonszolta volna be a fickót a csővezetékbe.

Bosch nem bántotta a holttestet, és nem is húzta el az arca elől az inget. Megállapította, hogy fehér bőrű férfiről van szó. Első pillantásra nem látszott rajta halálos sérülés nyoma. A szemrevételezés után óvatosan átmászott rajta, miközben az arca csupán néhány centire került tőle, majd megtette a hátralévő több mint harmincöt métert a csőben. Nem talált semmi nyomot vagy bizonyítékszerű dolgot. Húszerpen belöl ismét a szabad levegőn volt. Leküldte a Donovan nevű helyszínelőt, hogy megörökítse a szemét pontos helyét a csőben, és levideózza a holttestet. Donovan arcán látszott, hogy meglepődik, amiért be kell másznia a csőbe, hiszen elvileg már nem volt szolgálatban. Bosch arra tippelt, hogy jegye van a Dodgers-meccsre.

Miután Donovanra bízta a csővezetékot, Bosch rágyújtott egy cigare, és a gáton végigfutó korláthoz sétált, hogy elmerengjen a mocskos város fölött.

A korlátnál állva hallotta a hollywoodi autópályán felkúszó forgalmat. Ebből a távolságból szinte halknak tűnt. Mint a nyugodt óceán moraja. Lent a kanyonban kék úszómedencék és mediterrán cseréptetők sorakoztak.

Egy nő fehér ujjatlan felsőben és citromzöld futósorban koccott el mellette. Apró zenelejátszó volt az övére csíptetve, ami vékony sárga vezetéken keresztül vitte a zenét a fejhallgatójába. A nő mintha elmerült volna a saját világában, mit sem sejtve az előtte összehagyult rendőrökről, egészen addig, amíg el nem érte a sárga helyszínelőszalagot, ami végigfutott a gát hátsó részén, és két nyelven is megálljra intette. Néhány pillanatig helyben futott, miközben hosszú szőke haja az izzadt vállára tapadt, és a rendőröket figyelte, akik meg leginkább őt figyelték. Aztán sarkon fordult, és visszafelé is elfutott Bosch mellett. Ő is követte a tekintetével, és észrevette, hogy a zsilipház mellett kikerült valamit.

Bosch odasétált, és üvegszilánkokat talált az aszfalton. Felpillantott, és meglátta a törött izzót a házikó ajtaja feletti foglalatban. Gondolatban felírta a teendők listájára, hogy megkérdezze a gondnokot, ellenőrizte-e mostanság az izzót.

Amikor Bosch visszatért a korábbi helyére a korlátnál, mozgolódáson akadt meg a tekintete odalent. Lenézett, és egy sakált pillantott meg. A túleveleket és a földet borító szemetet szimatolta a gát lábánál. Az állat kicsi volt, a bundája pedig koszos, sőt, foltokban hiányzott. Már csak néhány példány maradt belőlük a város védett területein. Kénytelenek voltak guberáló emberek szemete között guberálni.

– Most húzzák ki! – szólalt meg valaki hátul.

Bosch megfordult, és az egyik egyenruhást látta maga előtt, akit riasztottak a helyszínre. Bólintott, aztán követte lefelé a gátról, átújíva a sárga szalag alatt, vissza a csőbe.

Mordulások és nyögések kakofóniája visszhangzott a szétgraffitizett csővezeték szájából. Egy félmeztelen, izmos, horzsolt és koszos férfi háta jelent meg fekete műanyag fóliát vonszolva, amin a holttest feküdt. A halott még mindig hanyatt feküdt, a fejét és a karját elnyelte a köré tekeredett fekete ing. Bosch körbenézett, hogy merre lehet Donovan, és látta, hogy éppen berakja a videokamerát egy kék helyszínelő kisbusz hátuljába. Odament hozzá.

– Még egyszer vissza kéne menned. Minden cucc kell, ami ott van: az újságok, a konzervdobozok, a szatyrok... Láttam néhány flakon hypót, vattát és palackot is. Mindet becsomagolva kérem.

– Meglesz – felelte Donovan, ám némi habozás után hozzátette: – Nem mondok semmit, Harry, de szerinted tényleg ér ennyit az ügy? Érdemes ezzel elcseszni az időnket?

– Szerintem, azt csak a nyiszálás után tudjuk meg – felelte Bosch, majd elindult, de megállt. – Figyelj, Donnie! Tudom, hogy vasárnap van, szóval öö... köszi, hogy visszajöttél.

– Nem gáz, elszámolom túlórának.

A félmeztelen férfi és az orvosszakértő segédje a holttest fölé görnyedve térdepelt. Mindkettejükön fehér gumikesztyű volt. A segéd Larry Sakai. Bosch évek óta ismerte, ám sohasem kedvelte. Műanyag halcsalis doboz volt nyitva a földön mellette. Elővett belőle egy szikét, és két és fél centis vágást ejtett a holttest oldalán, a bal csípője fölé. Egy csepp vér sem serkent ki. Aztán kivett a dobozból egy hőmérőt, amit egy kunkori érzékelőhöz csatlakoztatott. Bedugta a metszésbe, hogy szakavatottan durva mozdulatokkal forgatva felvezesse a májig.

A félmeztelen pasas elfintorodott. Bosch pedig észrevette, hogy egy kék könnycsepp van a jobb szeme sarkához tetoválva. Valahogy olyan helyénvalónak tűnt, ez volt a legtöbb, amire részvétnyilvánításként a halott itt számíthatott.

– Elég szívás lesz megállapítani a halál beálltát – jelentette ki Sakai fel sem nézve a munkából. – Tudjátok, abban a könnyen melegedő csőben elcsesződik a máj hővesztesége. Osito megnézte, és huszonhét fok volt odabent. Tíz perccel később huszonnyolc. Sem a test, sem a cső hőmérséklete nem fix.

– És akkor? – kérdezte Bosch.

– És akkor semmit sem tudok itt mondani. Muszáj elvégeznem néhány számítást.

– Úgy érted, hogy átadod valakinek, aki tudja, hogy találja ki? – érdeklődött Bosch.

– Megkapod az adatot, amikor bejössz a boncolás eredményéért, ne aggódj!

– Ha már itt tartunk, ma ki nyiszál?

Sakai nem válaszolt. A holttest lábával foglalatoskodott. Egyenként megfogta a cipőket, és megvizsgálta a bokát. Benyúlt a nadrág alá, alulról megfogta a combot, és figyelte, miközben behajlította a térdet. Aztán két kézzel nyomást gyakorolt a hasra, mintha ellenállást keresne. Végül benyúlt a póló alá is, hogy elfordítsa a halott férfi fejét. Nem moccan. Bosch tudta, hogy a hullamerevség a fejből kiindulva fut végig a testen, és csak legvégül terjed ki a végtagokra is.

– Merev a nyaka, de amúgy rendben van – állapította meg Sakai.
– A gyomra már alig, a végtagjai viszont még jól mozognak.

Sakai kivette a ceruzát a füle mögül, és a bőrhöz nyomta a radír részét a törzs két oldalán. Lilás zúzódás látszott a földhöz közeli részen, mintha a holttest félig tele lenne vörösborral. Így néz ki a hullasápadtság. Amikor megáll a szív, a vér a gravitáció miatt megtalálja az útját lefelé. Sakai hozzányomta a radírt a sötétlő bőrhöz, ám az nem fehéredett el. Ebből lehetett tudni, hogy a vér teljesen megálvadt. A férfi órák óta halott volt.

– Beállt a hullasápadtság – szólalt meg Sakai. – Ebből meg a külsőjeiből úgy gondolom, hogy a fickó hat-nyolc órája halott. Ennyivel kell beérned, Bosch, amíg meg nem állapítjuk a hőmérsékletet.

Sakai úgy mondta ezeket, hogy fel sem nézett. Ő meg az Osito nevű kiforgatták a halott férfi zöld terepnadrágjának a zsebeit. Mind üres volt, még a combján lévő hatalmas, buggyos zsebek is. Oldalra fordították, és megvizsgálták a farzsebeket is. Bosch közben lehajolt, hogy közelebből lássa az elővillanó hátat. Sötétlila volt a bőre a megálvadt vértől és a mocsoktól, de nem látszott rajta semmiféle karcolás, semmi jele annak, hogy a holttestet vonszolták volna.

– Semmi sincs a nadrágjában, Bosch. Semmi igazolvány – folytatta Sakai.

Még mindig nem pillantott fel.

Aztán óvatosan lehúzták a fekete inget a fejről, le a törzsére. A pasznak kusza haja volt, amiben már kiszorították az eredeti fekete szálakat a szürkék. Ápolatlan volt a szakáll, és nagyjából ötvenévesnek nézett ki. Bosch ebből negyven körülnek saccolta. Volt valami az inge mellényzsebében. Sakai kihalászta, futó pillantást vetett rá, majd berakta a kollégája által odatartott műanyag zacskóba.

– Bingó – nyújtotta Sakai Bosch felé a zacskót. – Ez megvan. Nagyban megkönnyíti a munkánkat.

Sakai nagy nehezen teljesen felhúzta a halott férfi vérekes szemhéját. A kék szemeket tejfehér köd borította. Mindkét pupilla akkorára szűkült, mint egy ceruza hegye. A hulla semmitmondó tekintettel meredt Boschra, a fekete pontok a semmibe vezető kapura hasonlítottak.

Sakai feljegyzett valamit az írótaáblára. Hogy mit, azt csak ő tudta. Elővett egy tintapadot meg egy kártyát a mellette lévő csalidobozból. Betintázta a holttest bal kezének ujjait, és a kártyára nyomkodta őket. Bosch elámult, hogy milyen gyorsan és szakavatottan csinálja, de aztán Sakai abbahagyta.

– Hé! Nézzétek!

Sakai óvatosan megmozdította a mutatóujjat. Könnyedén mocant bármilyen irányba. Nyilvánvaló volt, hogy eltört az ízület, de nyoma sem volt duzzanatnak vagy vérömlenynek.

– Szerintem ez a halál beállta után keletkezett – jelezte.

Bosch közelebb lépett, hogy szemügyre vegye. Két kesztyűtlen tenyerébe vette a halott kezét. Először Sakaira nézett, utána Ositóra.

– Bosch, ne kezd megint! – ugatta Sakai. – Ne nézz így rá! Profibb annál, magam képeztem ki.

Bosch nem emlékeztette, hogy néhány hónappal ezelőtt Osito vezette az orvosszakértői furgont, amelyikből kiesett egy hordágyra

szíjazott holttest a Ventura Freewayre. Csúcsforgalomban. A hordágy végiggurult a Lankershim Boulevard végénél, és nekiütközött egy benzinkúton álló kocsi hátuljának. A hangszigetelt üvegfal miatt Sakai csak a hullaházban jött rá, hogy elveszítették a holttestet.

Bosch visszaadta a halott férfi kezét Sakainak, aki Osítóhoz fordult, és kérdezett tőle valamit spanyolul. Osito kis barna arca rettenően elkomolyodott, aztán megrázta a fejét.

– Még csak hozzá sem ért odabent a hapsi kezéhez. Úgyhogy jobb, ha megvárod a nyiszálást, mielőtt mondasz valamit, amiben nem lehetsz biztos.

Sakai befejezte az ujjlenyomatvételt, aztán átadta a kártyát Boschnak.

– Zacskózzátok be a kezét! – vetette oda sürgősen Bosch. – És a lábát is.

Hátrált egy lépést, és lóbálta egy kicsit a kártyát, hogy megszáradjon rajta a tinta. A másik kezével felemelte a műanyag zacskót, amibe Sakai rakta a bizonyítékot. Egy fecskendő volt benne, befőttesgumi tartotta össze. A fecskendő félig tele volt valami vízszerű anyaggal. Mellette vattapamacs és egy doboz gyufa. Kábszeres készlet, még hozzá elég új. A tű tiszta, rozsdának semmi nyoma. A vattát csak egy kétszer használhatták, és apró fehéres-barnás kristályok csillogtak rajta. Bosch elfordította a tasakot. A kihajthatós gyufásdoboz elárulta, hogy csak kettő hiányzik belőle.

Donovan ebben a pillanatban mászott elő a csővezetékéből. Bányászsisak volt rajta fejlámpával. Egyik kezében néhány műanyag zacskót tartott, mindegyikben egy-egy megsárgult újsággal, ételcsmagolással vagy összenyomott sörösdobozzal. Másik kezében írótabla volt, amire felrajzolta, hogy pontosan mit hol talált odabent. A sisakja oldaláról pókhálók csüngtek. Izzadság csorgott az arcán, ami

beszennyezte az orrát és a száját takaró festőmaszkot. Bosch felemelte a kábszeres készletet. Donovan megtorpant menet közben.

– Találtál odabent melegítőt? – kérdezte Bosch.

– Francba! Drogos? Tudtam! Mit baszakodunk még itt?

Bosch nem válaszolt. Kivárt.

– Igen. Találtam odabent egy kólásdobozt – felelte végül Donovan.

A helyszínelő végigböngészte a műanyag zacskókat a kezében, és feltartotta az egyiket Boschnak. Kettévágott kólásdoboz volt benne. A doboz meglehetősen újnak tűnt, és késsel vágták félbe. Az alját kifordították, hogy a homorú felület serpenyőként szolgáljon a heroinnak meg a víznek. Ilyen egy melegítő. A drogosok többsége már nem kanalat használt, mert a kanál elegendő ok a letartóztatáshoz. Dobozt viszont bárhol lehet találni, egyszerű használni, és bármikor meg lehet tőle szabadulni.

– Meg kell néznünk az ujjlenyomatokat a készleten és a melegítőn, amilyen gyorsan csak lehet – jelentette ki Bosch. Donovan bólintott, és a rendőrségi furgon felé cipelte a zacskóit. Bosch az orvosszakértők felé fordult. – Nincs nála kés, ugye? – kérdezte tőlük.

– Nincs – felelte Sakai. – Miért?

– Kell egy kés. Az hiányzik a helyszínről.

– És akkor mi van? Ez a fickó drogos volt. A drogosok lopnak egymástól. Valószínűleg elvitték a haverjai.

Sakai kesztyűs kézzel felhajtotta a halott férfi ingujját. Térképszerű hegek bukkantak elő mindkét karján. Régi tűnyomok, elfertőződött sebek után maradt tályogok és bemélyedések. A bal könyökhajlatban friss tűnyom látszott hatalmas lilássárga vérömlenye a bőr alatt.

– Bingó – szólalt meg Sakai. – Azt mondanám, hogy az ürge túl-lőtte magát, aztán puff, annyi. Sima drogos ügy, Bosch. Hamar végzel. Menj, egyél egy hot dogot a Dodgers-meccsen!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Bosch leguggolt, hogy közelebből is megnézze.

– Mindenki ezt mondja.

Azt gondolta, hogy Sakainak talán igaza van, de nem akarta be-
skatulyázni az ügyet. Túl sok minden nem stimmelt. A hiányzó nyo-
mok a csőben. A fejre húzott ing. A törött ujj. Hogy nincs kés.

– Hogy lehet, hogy minden nyom régi a karján, kivéve egyet? –
kérdezte inkább saját magától, mintsem Sakaitól.

– Ki tudja? – felelte azért Sakai. – Lehet, hogy egy ideje már nem
csinálta, aztán úgy döntött, hogy megint belövi magát. Aki drogos,
az drogos. Nem kell neki indok.

Bosch a halott férfi karján lévő nyomokat nézegetve észrevette,
hogy az ingujj alól kék tinta kandikál ki a bal bicepsznél. A felirat
így nem látszott.

– Húzd fel! – mutatott rá.

Sakai felhúzta az ing ujját egészen a holttest válláig. Egy piros-kék
tintával készült tetoválást fedeztek fel. Képregénybe illő patkányt áb-
rázolt, ami a hátsó lábán állva veszettül és közönségesen vigyorgott a
fogait megvillantva. A patkány egyik kezében pisztolyt tartott, a má-
sikban pedig egy XXX címkéjű piásüveget. A figura alatt és fölött fu-
tó kék felirat megkopott az idő és a bőr öregedése miatt. Sakai meg-
próbálta elolvasni.

– Azt mondja, hogy Erő. Nem! Első. Az van odaírva, hogy Első
Gyalogság. A fazon a seregben volt. Az alsó résznek viszont semmi
értelme, az valami másik nyelven van. Non... Gratum... Anum...
Ro... nem látom.

– Rodentum – fejezte be Bosch.

Sakai felnézett rá.

– Parasztlatin – magyarázta Bosch. – Értelmetlen szarság... Alag-
útpatkány volt Vietnamban.